

РЕШЕНИЕ

№ 2129

гр. София, 01.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 18.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **11713** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ЛБ 02“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 1 чрез адв. В., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, офис 1, тел.: 02/8187972 срещу РА № Р-22221522004477-091-001 от 11.05.2023г., издаден от С. А., в качеството на орган възложил ревизията и А. С. - ръководител на ревизията, в частта с която е потвърден с Решение № 1543/30.10.2023г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С., с който по отношение на дружеството са установени задължения по ЗДДС за данъчен период м.06,2020г., ведно с начислените лихви.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт поради нарушение на материалния закон – чл.68 и чл.69 от ЗДДС. От фактическа страна дружеството претендира, че във връзка със спорните доставки е представена подробна справка за обектите по които е осъществявана СМР за процесния период, фактурите издадени от него са включени в дневниците за продажби на контрагентите му, представени са още договори, приемо-предавателни протоколи обр.19, писмени обяснения, хронология на счетоводни регистри, оборотни ведомости, главна книга и документи доказващи плащанията, поради което, както от фактическа, така и от счетоводна страна са налице безспорни доказателства за реално осъществяване и отразяване на доставките. Същите доказателства е следвало да бъде кредитирани от органите по приходите, като

е недопустимо да се обосновава теза за липса на доставка само с доказателства за някои нередности при доставчиците, по отношение на които ревизираното лице не може да упражнява контрол. В този смисъл и чрез референция към практиката на ВАС и СЕС жалбоподателят твърди, че както недоказаната кадрова обезпеченост, така и непредставянето на документи от предходен доставчик не може да послужи като основание за признаване на правото на данъчен кредит. В допълнение се твърди и, че с процесният РА не се установява, нито дори твърди участие в данъчна измама на някой от участниците по веригата сделки за която ДЗЛ е знаело или е трябвало да знае.

Ответната страна - директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични по смисъл с вложената обосновка в постановеното от него решение при оспорването на РА по административен ред и които ще бъдат възпроизведени в следващата част на настоящото решение.

В съответствие с дължимата проверка по чл.158 от АПК, съдът намира, че жалбата е редовна – подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения, както и допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществуващото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка, съдът установи и приема:

Ревизионното производство е образувано и започнало със ЗВР №Р-22221522004477-020-001 от 01.09.2022г., изменена със ЗИЗВР №Р-22221522004477-020-002 от 12.12.2022 г., издадени от С. А., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В., оправомощена на основание чл. 11. ал. 3 от Закона за Национална агенция по приходите /ЗНАП/, във връзка с чл. 112, ал. 2. т. 1 от ДОПК със Заповед №3-ЦУ-753/05.05.2022 г. на зам. изпълнителния директор на НАП, Заповед №3-ЦУ-1556/01.09.2022 г. на заместник изпълнителния директор на НАП и Заповед №РД-01-245 от 05.05.2022 г. на директора на ТД на НАП С..

Предмет на установяване по силата на посочената и изменена ЗВР са задълженията на „ЛБ 02“ ЕООД за данък върху добавената стойност /ДДС/ за периодите 01.01.2022 г. - 30.06.2022 г.

На 15.03.2023г. на дружеството е връчен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221522004477-092-001 от 08.03.2023 г., срещу който не е подавано възражение. Като следствие е постановен Ревизията приключва с РА №Р-22221522004477-091-001 от 11.05.2023 г.. издаден от С. А., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. - орган, възложил ревизията и А. Д. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. - ръководител на ревизията, връчен на 16.05.2023 г.

Безспорно е установено, че през ревизираните периоди дружеството е извършвало строителни и ремонтни работи и отдаване под наем на собствен имот, като обекти, от които е упражнявана дейността, са офис и паркоместа в С.. [улица]. Разполагало е тринадесет лица наети по трудови правоотношения, на длъжности общ работник, кофражист, техник строителство и архитектура, шофьор лекотоварен автомобил, чистач, координатор по безопасност и здраве, арматурист.

На дружеството е било връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задълженото лице /ИПДПОЗЛ/ №Р- 22221522004477-040-001/16.09.2022

г.. с което са изискани всички търговски и счетоводни документи, като са представени част от документите - писмени обяснения, регистрационни талони на МПС, справки по приложен в искането образец, нотариален акт за замяна на недвижим имот, нотариален акт за доброволна делба, договори, фактури и счетоводни справки, данни за подизпълнителите „АПАРТАМЕНТС РИЗОРТ - ТОДОРОВ АРТ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], „ДАР ИНВЕСТ БГ“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]; удостоверение от К. на строителите, оборотна ведомост и главна книга за периода 01.01. -30.06.2022 г.. аналитични справки на сметки 401.402. 411 и 412.

С ИПДПОЗЛ №Р-22221522004477-040-002/04.01.2023 г. са изискани всички първични и вторични документи, банкови извлечения и договори с клиенти. В отговор са представени част от изисканите доказателства.

С Протокол №1456582/10.01.2023 г. е документирано посещение в офиса на счетоводната къща, обслужваща „ЛБ 02“ ЕООД, при което са прегледани и получени заверени копия на фактури за продажби и договори с клиенти. В приложение №1 към протокола са описани документите, които не са представени при посещението, като е определен срок последните да бъдат представени.

На основание чл. 45 от ДОПК са извършени насрещни проверки на „ДАР ИНВЕСТ БГ“ ЕООД. „АПАРТАМЕНТС РИЗОРТ - ТОДОРОВ АРТ“ ЕООД и „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД. За резултатите от проверките са съставени протоколи по реда на ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 5 от ДОПК е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от трети липа / ИПДПОТД/ на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. ЕИК[ЕИК]. В отговор са получени писмени обяснения и документи, които са намерили отражение в констативната част на РД.

Въз основа на събраните доказателства е установено:

1. Ревизираното дружество е упражнило право на данъчен кредит в размер на 13 333.40 лв. по фактура №5/24.06.2022 г.. издадена от „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД. с предмет извършване на СМР по договор. Представен е договор от 15.05.2022 г.. оферта за извършване на СМР. Протокол №1/02.06.2022 г. Съгласно договора „Ц. СТРОЙ 2020“ ЕООД е приело да извърши срещу заплащане, с квалифициран персонал, строителни услуги на обект магазин „Т- М.“, находящ се в [населено място], [улица] - търговски център „Палах“. съгласно оферта, изготвена по задание на възложителя. Осигуряването на материали, инструменти и строителна механизация, необходими за изпълнението на услугата е задължение на възложителя. Цената на договорената услуга се определя на 80 000.00 лв. с ДДС. В протокола от 02.06.2022 г. са посочен видовете изпълнени услуги, които подробно са описани на стр. 23 - 24 в РД. Видовете дейности са разделени на 4-ри части, както следва: демонтажни работи, архитектура. ВиК и електро.

Ревизиращите са извършили съпоставка на данните в протокола, издаден от „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД и тези в протокола от 27.06.2022 г.. издаден от „ЛБ 02“ ЕООД за обект магазин „Т- М.“ - [населено място], като са установили, че подизпълнителят е извършил повече дейности от тези, вписани в протокола на „ЛБ 02“ ЕООД.

По данни от ИС на НАП - за периода на извършване на услугите подизпълнителят е разполагал с две наети по трудови правоотношения лица на длъжност общ работник - Б. Н. Х., и З. Х. Б.. Констатирано е, че същите са в трудово-правни отношения по основен трудов договор с друг работодател, сключен на по - ранен етап. В тази връзка са приели, че са налице предпоставки на

декларирани трудови договори по чл. 62 от Кодекса на труда /КТ/, които са недействителни. Освен това са подчертали, че за ВиК и електро-услугите се изисква специална квалификация на работниците, за която липсват доказателства.

При насрещна проверка на „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД приключила с ПИНП е констатирано, че в отговор на връченото ИПДПОЗЛ не са представени изисканите документи и писмени обяснения. По данни от ИС на НАП - дружеството не е декларирало фактури, издадени към „ЛБ 02“ ЕООД. Регистрирано е по реда на ЗДДС на 10.06.2022 г. и е deregистрирано по реда на чл. 176 от ЗДДС, считано от 03.10.2022 г.

Установено е още, че основен възложител на СМР на обект магазин „Т- М.“ — [населено място] е „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. което не е дало съгласието си за извършване на СМР от подизпълнител. Въз основа на събраните доказателства органите по приходите са достигнали до извода, че процесната фактура, издадена от „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД не отразява реална доставка на услуги.

2. Приспаднат е данъчен кредит в размер на 13 333.40 лв. по фактура №15/24.06.2022 г., издадена от „ АДЕЛИНА СТРОЙ 2020“ ЕООД с ЕИК[ЕИК]. с предмет на доставката СМР по договор. Във връзка с фактурираната доставка ревизираното дружество е представило договор от 13.05.2022 г.. съгласно който изпълнителят „ АДЕЛИНА СТРОЙ 2020“ ЕООД приема да извърши срещу с квалифициран персонал, строителни услуги на обект магазин „Т - М.“, находящ се в [населено място],[жк]. курорт Слънчев бряг. Осигуряването на материали, инструменти, строителна техника и механизация, необходима за изпълнението на услугата е задължение на възложителя. Цената на договорената услуга е определена на 80 000.00 лв. без ДДС. Към договора е приложен протокол образец 19 от 24.06.2022 г. за извършени видове строителни и монтажни работи. Ревизиращите са анализирани видовете СМР, посочени в протокола и тези. посочени в протокола за приемане на видове СМР от „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. което е възложило услугите на „ЛБ 02“ ЕООД за обект магазин „Т-М.“. находящ се в [населено място], квартал Пясъците №15. курорт Слънчев бряг, като са установили, че има разминаване. В протокола от 24.06.2022 г. е описана доставка и монтаж на колонен климатик за сумата от б 200.00 лв.. която не фигурира в протокола, с който „ЛБ 02“ ЕООД е предало на „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД извършените видове СМР.

По данни от ИС на НАП - „ АДЕЛИНА СТРОЙ 2020“ ЕООД не е подавало отчетни регистри по ЗДДС за периода си на регистрация по ЗДДС 17.05. -14.12.2022г., съответно не е декларирало продажба към „ЛБ 02“ ЕООД и данъкът по процесната фактура не е начислен. Дружеството не разполага с персонал.

В допълнение - „МАКСИМА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД не е уведомено за изпълнение на СМР от подизпълнител, както е уговорено в договора с „ЛБ 02“ ЕООД.

Посочените факти са съотнесени към нормата на основание чл. 70. ал. 5 във връзка чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, и във връзка с чл. 9 от ЗДДС, като е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 277 054.44 лв. по фактурите, издадени от „АПАРТАМЕНТС РИЗОРТ - ТОДОРОВ АРТ“ ЕООД, „ЦАНКО СТРОЙ 2020“ ЕООД и „ АДЕЛИНА СТРОЙ 2020“ ЕООД.

При оспорване на РА и вследствие от решение № 1543 от 30.10.2023г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, РА е отменен в оспорената част за установените резултати по ЗДДС от м.01.2022г.,м.02.2022г. и м.03.2022г. и е потвърден в частта за установените задължения по ЗДДС за данъчен период

м.06.2022г.

В подвърдителната част, директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е посочил, че липсва основание за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит от страна на дружеството, поради липса на реално осъществена доставка. В подкрепа на този извод е прието, че:

Във връзка със спорните доставки, от жалбоподателя са представени фактури и протоколи, които са еднотипни. Видно от посоченото в договорите, предмет на доставките са услуги, поради което при преценката на събраните доказателства, следва да се отчете обстоятелството, че се касае за услуги, за чието изпълнение несъмнено е необходими трудов ресурс.

На тази база е формиран извода, че липсват доказателства относно наличен кадрови ресурс и техническа обезпеченост на двамата доставчици за изпълнение на доставките.

От РД и на база извършена в системата на НАП справка е установено, че за периода на сключения договор от 18.05.2022г. до датата на монтажа съгласно съставеният приемо-предавателен протокол /02.06.2022г/. дружеството Ц. Строй 2020 ЕООД има наети по трудово правоотношение само двама общи работника. Успоредно с това е посочено, че по силата на сключеният между възложителя „Максима България“ ЕООД и изпълнителя „ЛБ 02“ ЕООД е предвидено чрез нарочни клаузи задължението възложителят да бъде уведомен в случай на наемане на подизпълнители, каквито уведомления от страна на ревизираното лице не са представени. При формиране на последният извод обаче е посочено, че от страна на ревизираното лице е представено уведомление за съгласие от 18.05.2022г., с което последното уведомява „Максима България“ ЕООД, че ще ползва услугите на „Цанко Строй 2020“ ЕООД за обект – В. и писмо от 18.05.2022г. с което „Максима България“ ЕООД изразява съгласието си, като при изпратено ИПДПОТЛ до „Максима България“ ЕООД дружеството заявява, че такова уведомително писмо за обект Т-М. [населено място] няма изпращано от „ЛБ 02“ ЕООД. Ето защо е прието, че уведомителните писма и техният отговор са създадени за целите на ревизията и след изрично искане да бъдат представени такива документи.

Допълнителен аргумент за липса на реалност на доставката е формиран въз основа на факта, че фактурата не е отразена в дневника за продажби на доставчика и не начисляването на дължимия и ползван от „ЛБ 02“ ЕООД ДДС.

Във връзка с доставките на услуги от „Аделина Строй 2020“ ЕООД е прието, че е налице разминаване между възложеното и приетото от ревизираното лице на дружеството и възложеното и приетото СМР накрая от възложителя „Максима България“ изразяващо се в доставка и монтаж на стенен климатик. Успоредно с това и при направена справка в информационната система на НАП е установено, че „Аделина Строй 2020“ ЕООД няма подавани СД по ЗДДС за периода на регистрация по ЗДДС от 17.05.2022г. до 14.12.2022г., няма подавани дневници за продажби, няма декларираната продажба към „ЛБ 02“ ЕООД, като посоченият доставчик няма и назначени работници.

Успоредно с това, съгласно подписаният договор между „Максима България“ ЕООД като възложител и „ЛБ 02“ ЕООД като изпълнител, изпълнителя следва да уведоми възложителя при наемане на подизпълнители. На 23.01.2023г. РЛ е представило уведомление за съгласие от 12.05.2022г. за обект „Магазин Т-Маркер курорт Слънчев бряг“ и писмо от 15.05.2022г. с което „Максима България“ ЕООД

изразява съгласието си „ЛБ 02“ ЕООД да ползва като подизпълнител за обекта „Аделина Строй 2020“ ЕООД. Във връзка с изпратено ИПДПОТЛ до „Максима България“ ЕООД дружеството е заявило, че такова уведомително писмо за обект Т-М. курорт Слънчев бряг няма изпращано от „ЛБ 02“ЕООД. На тази база е прието,че уведомителните писма и техният отговор са създадени за целите на ревизията и след изрично искане да бъдат представени такива документи.

Допълнителен аргумент за липса на реалност на доставката, ревизиращите формират на базата на факта,че фактурата не е отразена в дневника за продажби на доставчика и не начисляването на дължимия и ползван от „ЛБ 02“ ЕООД ДДС, както и липсата на техническа и кадрова обезпеченост.

При направена справка в централния професионален регистър на строителя е установено,че жалбоподателят е регистриран за Първа група строежи от високо строителство,прилежащата му инфраструктура, електронни съобщителни мрежи и съоръжения съгласно чл.5 ал.1 т.1 от ПРВВЦПРС,както и с Пета категория – отделни видове СМР. Дружествата „Цанко Строй 2020“ ЕООД и „Аделина Строй 2020“ ЕООД нямат регистрация в ЦПРС. Успоредно с това и при направена справка за изплатени суми по чл.73 ЗДДФЛ е установено,че за периода 01.01.2020г. до 30.06.2022г. не са декларирани изплатени суми на физически лица.

С оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка,съдът съобрази и приема:

Всяка некомпетентност по определение води до нищожност, без оглед на конкретните обстоятелства /виж т.1 от тълкувателно решение № 2/14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г. на ОСГК на ВС/.

„При оспорване на административният акт, преценката за нищожност се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо”, на несъществуващ факт. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения“ /виж тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС/.

В същият тълкувателен акт на ВАС е цитирано решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г., съгласно което „Прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права.“.

По силата на чл.113 ал.4 от ДОПК,заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт.

Върховния административен съд е постановявал нееднократно, че съгласно изричния текст на чл. 113, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт. Следователно тя не е от кръга актове, които се атакуват отделно по съдебен ред, а би била предмет на разглеждане от административния орган и впоследствие от съда като част от задължителната процедура по издаване на ревизионен акт - като част от данъчно-осигурителния контрол, уреден в глава XV на ДОПК./ в този смисъл виж Определение № 8647 от 21.09.2007 г. на ВАС по адм. д. № 8333/2007 г., Определение № 6386 от 14.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 6349/2010 г., Определение № 12293 от 25.09.2013 г. на ВАС по адм. д. № 12088/2013 г., Определение № 794 от 23.01.2015 г.

на ВАС по адм. д. № 106/2015 г., Определение № 13574 от 9.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11859/2017 г./.

За действителността на обжалвания РА, съдът следи служебно. „При липса на доказателства за компетентност на лицето издало З., РА е нищожен и в тази насока е практиката на ВАС, тъй като определеният със същата заповед орган по приходите не разполага с компетентност да издаде ревизионния акт“. / Решение № 4152 от 15.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7143/2014 г./ РА издаден въз основа на нищожна ЗВР следва да се счита за нищожен. /виж Решение № 5167 от 29.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12851/2019 г./.

Следователно законосъобразността на Заповедта за възлагане на ревизия е предмет на съдебният контрол, дължим служебно от съда в съответствие с текста на чл.168 ал.1 АПК.

Съдебният анализ следва да се разгледа през призмата на конкретното засягане, но и с оглед предстоящото, бъдещо засягане /визирано в ТР № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС, чрез препратка към решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г./ с оглед факта, че ЗВР е акта поставящ началото на ревизионното производство.

По силата на чл. 8 ал.1 т.3 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс, освен ако е предвидено друго, е териториалната дирекция по седалището на местните юридически лица.

Съгласно нормата на чл.12 ал.6 изр.първо ДОПК изглежда е предвидено друго, а именно, че правилата на 7 ал.1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. С което е въведено изключение и дерогация на общото правило за местна компетентност съгласно чл.8 от Кодекса.

Следва да се посочи, че приложимият ДОПК регламентира два вида компетентност във връзка с правомощието да се образува ревизионно производство, посредством възлагането му със заповед:

От една страна е налице териториална компетентност, чиито обхват, а и дерогации бяха посочени по-горе.

От друга страна, е налице универсална компетентност,обхваща територията на цялата страна, всички лица, задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Същата е обект на регламентация в текста на чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК.

Позната е и т.нар извънредна компетентност, ад хок, възникваща съобразно реда и условието на чл.10 ал.9 ЗНАП, която също ще бъде обект на самостоятелен анализ в настоящият съдебен акт.

Така, извън т.нар. извънредна компетентност, очевидно е, че законодателя визираща два различни типа компетентност, поради което и регламентира реда и условието за надлежното възникване и упражняване на всяка от тях, както и допустимите ограничения по отношение на всяка от тях.

За да възникне универсална компетентност за лице различно от изпълнителния директор на НАП или определен от него заместник, не е достатъчно само да бъде дерогирана местната компетентност, а следва да е налице валидно учредена универсална компетентност. Универсалната компетентност е обект на регламентация

в ДОПК – т.е. предмет на самостоятелна нормативна уредба, която не може да бъде допълвана, променяна или преучредявана с административен акт.

Още с ТР № 4 от 22.04.2004г. по т.д. № 4 от 2002г. ОС на ВАС е посочено а в практиката никога не е било и спорно, че „Компетентността на всеки административен орган е нормативно определена. Издаването на административен акт без необходимата компетентност води до нищожност на акта. В някои случаи нормативни актове предвиждат възможност компетентният орган да делегира на други, подчинени нему органи, да упражняват предоставените му правомощия“.

По силата на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, регламентираща универсалната компетентност за издаване за заповеди за възлагане на ревизия, ревизията може да се възлага от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Посочената норма предвижда изрична компетентност за възлагане на ревизия и по отношение на нея, кодекса не допуска изключение, такова, каквото е налице спрямо чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК посредством правилото на чл.12 ал.6 от с.з. Нещо повече - посочената норма на чл. 112 ал.2 т.2 следва да се схваща строго ограничително, в т.ч. и относно това кой може да възлага ревизия, респ. да слага начало на ревизионното производство по отношение на всички видове задължения и всички субекти.

По отношение на тази универсална компетентност, текста на чл.112 ал.3 ДОПК предвижда категорична дерогация от правилото на чл.8. Т.е. налице е универсална компетентност, териториалната не се прилага. С което още по-ясно е подчертан абсолютният и характер. Остава единственият възможен извод, че що се касае до изключителна компетентност, местната е непротивопоставима.

Така, от една страна кодекса ограничава действието на принципа на териториална компетентност по отношение на изпълнителния или определен от него, заместник изпълнителен директор, от друга страна – оправомощава изпълнителния директор с универсална компетентност, която може да делегира на свой заместник.

Предвид съдържанието и текста на горепосочените заповеди, по отношение на посочените в тях служители и с оглед правилото на чл.12 ал.6 ДОПК, следва да се приеме, че безспорно принципа на териториална компетентност е ограничен. Това обаче не означава възникване на универсална компетентност на посочените в заповедта лица. Дерогацията на една от двете компетентности, обаче, не води автоматично до придобиване на другата и обратното, върху каквато погрешна фикция е учредена компетентността в настоящият спор.

Предвид правилото на чл. 122 ал.2 т.2 ДОПК, не може да се приеме, че сама по себе си дерогацията на териториалната компетентност следствие от чл.12 ал.6 ДОПК поражда универсална компетентност. Както вече бе посочено, чрез референция към ТР № 4 от 2004г. на ВАС - компетентност възниква само когато е нормативно предвидена.

В съдебната практика и в доктрината е безспорна постановката, че по своята същност компетентността бива персонална, териториална и материална. В хипотезата на чл.122 ал.2 т.2 от ДОПК и трите вида компетентност са налице и принадлежат само и единствено в полза на изпълнителният директор на НАП с възможност за делегиране на негов заместник.

Процесната ЗВР обаче е издадена от началник сектор „Ревизии“ в ТДНАП – В., по отношение на юридическо лице със седалище и адрес на управление в [населено

място]. Като резултат, с оглед императивното правило на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, което не може да бъде изменяно и то чрез административен акт, съдът приема, че посоченият орган не разполага с необходимата компетентност.

На следващо място:

Контролното производство е възложено чрез ЗВР издадена от началник сектор в ТДНАП – В., определена от зам.изпълнителния директор на НАП въз основа на Заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022г., за което пък зам.изпълнителният директор на НАП г-н Д. е овластен от изпълнителния директор със Заповед № 3ЦУ-ОПР-9/21.05.2021г. на изпълнителния директор на НАП.

Конкретно в заповед № Заповед № 3ЦУ-ОПР-9/21.05.2021г. на изпълнителния директор на НАП е оправомощен Г. Д. – заместник изпълнителен директор да определя органите по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК,при необходимост да нарежда служители от една ТД да преминат в друга ТД за което съответният директор на ТД командирова служителите,да нарежда служителите от една ТД да осъществяват правомощия по отношение на други лица за които съгласно чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга ТД,включително и части от работното време без промяна мястото на работа.

По налагодичен начин и без да се засяга действието на заповед № 3ЦУ-ОПР-9/21.05.2021г., изпълнителния директор на НАП със своя заповед № № 3ЦУ-ОПР-22/22.08.22г. е оправомощил другият зам.изпълнителен директор г-жа Г. да определя органите по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК,при необходимост да нарежда служители от една ТД да преминат в друга ТД за което съответният директор на ТД командирова служителите,да нарежда служителите от една ТД да осъществяват правомощия по отношение на други лица за които съгласно чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга ТД,включително и части от работното време без промяна мястото на работа.

От своя страна и като следствие, зам.изпълнителния директор на НАП със Заповед № 3-ЦУ-753/05.05.2022г. е определил органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК,сред които и на С. А.,началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП – В.. А със своя заповед № 1556/01.09.2022г. на основание чл.10 ал.9 ЗНАП зам.директора Г. е определила служителите, посочени в Заповед № 3-ЦУ-753 от 05.05.2022г. да осъществяват данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата посочени в приложение към заповедта за която компетентна дирекция съгласно чл.8 ДОПК е ТД на НАП – С., като контролните производства бъдат възложени от началниците на сектори посочени в заповед № 3-ЦУ-753 от 05.05.2022г. и определени от директора на ТД на НАП С. със заповед № РД-01-245 от 05.05.2022г.,издадени на основание чл.112 ал.2 т.1 ДОПК.

Разпоредбата на чл. 112 ал.2 т.2 от ДОПК не допуска възможност за превластяване.

Универсална компетентност за възлагане на ревизии по силата на този член принадлежи единствено на изпълнителния директор на НАП, като по изключението на т.2 предл. второ той може да прехвърли това правомощие на определен от него заместник. Закона не допуска никъде възможност за делегиране на права. И това пар екселанс е изключено по отношение на правомощията дефинирани като изключителна компетентност. Нормата е с лимитативен характер и поставя недвусмислено ограничение пред възможността друго лице, различно от изпълнителния директор или оправомощен от него заместник да възлага ревизия по

отношение на всички лица на територията на цялата страната.

Съгласно вече цитираното ТР № 4 от 22.04.2004г. на ОС на ВАС: “Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму“ .

Законът не допуска изпълнителния директор на НАП да упълномощава заместника си с правомощието да определя лица, които да възлагат ревизия за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Законът не допуска и възможността заместник изпълнителният директор да прехвърля компетентност с каквато не разполага, а само му е прехвърлена по силата на делегация.

По своята същност, делегирането се възприема като възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи.

Като продължение и с оглед привидната колизия между разпоредбите на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК и чл.12 ал.6 от ДОПК, следва да се отбележи:

Докато чл.12 ал.6 ДОПК премахва ограниченията пред приложното поле на принципа на териториалната компетентност по чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК, по отношение на определена, конкретна категория субекти, с което може и да се приеме, че всъщност разширява приложното поле на този принцип, посредством премахване на териториалното му ограничение без обаче да дефинира какъв е все пак неговият обхват, то текста на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК дефинира универсална компетентност с ясен обхват - територията на цялата страна и всички видове задължения. В този смисъл упражняването на ясна универсална компетентност е възможно само и единствено от субектите по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, като въпроса дали едно лице спада сред изключенията по чл.12 ал.6 ДОПК се явява напълно ирелевантен. Необходимо е само и единствено лицето да бъде сред изрично посочените в текста на нормата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК.

И обратното - за да бъде валидно упражнена компетентност, в хипотеза като наличната, следва по отношение на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК да бъде предвидено законово ограничение, аналогично с това по чл.12 ал.6 ДОПК. При липсата на такова нормативно решение обаче, следва да се приеме, че производството е образувано без липса на предпоставки затова, същото не е започнало надлежно, а извършените от органите по приходите процесуални действия са в нарушение на процесуалните правила по ДОПК. В допълнение – по отношение на компетентността по чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК не само не е налице ограничение, а останалите разпоредби са ограничени в нейна полза, /арг. ал.3 на чл.112 ДОПК/.

Със заповедта на заместник изпълнителният директор на НАП е предоставена универсална компетентност на поименно посочените в нея служители. Същото правомощия заместника е упражнил по силата на делегираното му от изпълнителният директор на НАП.

Така заместник изпълнителния директор е определил органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал. 1 и чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и по отношение на лице спрямо които съгласно чл.8 компетентни са органите

на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

С оглед изложеното, съдът приема, че процесните заповеди са в пряко противоречие с чл.122 ал.2 т.2 ДОПК и не могат да породят визираните правни последици.

Заповед № З-ЦУ-1556/01.09.2022г. на заместник - изпълнителният директор на НАП също следва да бъде разгледана, както в съответствие с правомощието по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, така и самостоятелно, с оглед възможността да обоснове компетентност на възложилото ревизията лице по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

По силата на тази заповед, заместник изпълнителният директор на НАП е наредил служителите, посочени в списъка по Заповед З-ЦУ-753/05.05.2022, да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към тази заповед, за които компетентна съгласно чл.8 ДОПК е ТД НАП – С.. Контролните производства да бъдат възложени от началниците на сектори посочени в заповед № Заповед № З-ЦУ-753/05.05.2022 и определени от директора на ТД на НАП С. със заповед № РД-01-245 от 05.05.2022г., на директора на ТД на НАП – С., издадена на основание чл.112 ал.2 т.1 ДОПК.

Със Заповед № РД-01-245 от 05.05.2022г., на директора на ТД на НАП – С., с която на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП вр. чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК и заповед № З-ЦУ-753 от 05.05.2022г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, определя конкретни служители измежду тези, за които съгласно горе-посочената заповед не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 от ДОПК, които да изпълняват функциите на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК. Сред тях по т.4 е посочен началника на сектор „Ревизии“ ТД на НАП – В., г-жа С. А..

На първо място, Заповедта на директора на ТД на НАП С. е постановена на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП. Посочената разпоредба предвижда, че териториалният директор може да възлага със заповед на определени органи по приходите и служители от териториалната дирекция изпълнението на правомощията по ал. 1 и 2, с изключение на тези по ал. 2, т. 2.

В настоящият казус е безспорно, че С. А. е служител на ТД на НАП-В.. По силата на посочената заповед обаче същата се разглежда като служител на ТД на НАП – С.. В тази връзка, следва да се посочи, че възможността един служител в дадена териториална дирекция, да бъде квалифициран като служител на друга, не е чужда на ЗНАП, но същата е възможна само в хипотезата на преминаване в ал.8 на чл.10 от този закон. За да възникне валидно преминаване и като следствие - цялата съвкупност от права и задължения, резултат от осъществяването му, следва да е налице надлежна заповед от изпълнителния директор или определено от него лице, посочваща кои служители от коя в коя ТД на НАП преминават, както и акт на командироване издаден от съответният териториален директор, в съответствие с КТ. Видно от данните по делото, заповедта на директора на ТД на НАП – С. не визира командироването на определени служители, нито е налице заповед на изпълнителния директор на НАП или определено от него лице, което да нарежда преминаване на служители от една ТД в друга ТД на НАП. Успоредно с това, както в посочената заповед, така и в цитираните заповеди не е изведена и обоснована необходимост от подобно преминаване в каквато изключителна хипотеза би могло да се обсъди обосновано ли е подобно изключение от общите правила на компетентността.

В този смисъл посочената в Заповедта на директора на ТД на НАП – С., г-жа С. А. нито има качеството на орган по приходите в ТД на НАП-С., нито по отношение на

нея е приложена процедура по преминаване в посочената дирекция, така, че да се приеме, че е налице валидно учредена компетентност по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

Следва да се приеме, че заповедта на заместник - изпълнителният директор на НАП обективира делегация на правомощия, каквато закона/чл.122 ал.2 т.2 ДОПК/ не допуска, като успоредно с това делегацията е по отношение на лица, нямащи необходимото качество /осъществена е въз основа на несъществуваща законова фикция/. Посочената заповед съдържа невъзникнало условие/валидно определени от директора на ТД на НП – С./, което не позволява и същата да се счита за валиден управомощаващ акт. В този смисъл същата не може да породи компетентност нито в хипотезата на ал.8, нито в хипотезата на ал.9 от ЗНАП.

Всички посочени заповеди, прочетени, както самостоятелно, така и в съвкупност, налагат извода, че процесният РА е постановен при липса на компетентност на органа, възложил ревизията, респ. действията извършени в рамките на ревизионното производство са осъществени при липса на процесуална предпоставка от категорията на абсолютните, поради което РА е нищожен и като такъв подлежи на отмяна. Отделно от това, факта, че издател на акта е и лице, неотговарящо на изискването на чл. 119 ал.2 ДОПК, налага извода, че акта е нищожен и на посоченото основание.

В допълнение следва да се посочи:

Текста на чл.10 ЗНАП част от която е и нормата на ал.9 е озаглавен “изпълнителен директор“. Разпоредбата урежда неговите правомощия, като орган на НАП – методологични, организационни, представителни, контролни, структурни по отношение системата на НАП, по планиране и управление дейността на Агенцията и нейният бюджет и прочее.

В този смисъл посочената разпоредба е вътрешнослужебна по своя характер и регламентира правомощия, които могат да се упражняват от изпълнителният директор по отношение на служителите на Агенцията и по отношения на Агенцията, в цялост.

Посочената норма не може да регламентира компетентност на органите по приходите, посредством правомощие на изпълнителният директор и то компетентност, която от една страна - действа в отношенията на с трети лица /каквото действие се проявя във връзка с ревизионното производство/, а от друга е обект на регламентация в друг нормативен акт, а именно – ДОПК.

Всъщност, както ВАС е посочил в своето Решение № 10234 от 14.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1592/2022 г., „Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“/ в този смисъл вж. решаващите мотиви на ТР № 5/13.12.2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС по тълкувателно дело № 10/2016 г. /.

След като източник на правомощието на органа по приходите да възлага ревизии и да участва в издаването на РА е законът /вж. чл. 112, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК/, а не заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК то по аргумент на по-силното основание - точно като такъв вътрешнослужебен акт следва да се разглежда и заповедта по чл.10 ал.9 от ЗНАП. Само и единствено....

Съгласно текста на чл.10 ал.9 ЗНАП: „При необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да

осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.“

Посочената норма очевидно се схваща като разпоредба, пораждаща компетентност за възлагане на ревизия от страна на служители на НАП, без значение от коя териториална дирекция, въз основа на делегиране на права от страна на изпълнителният директор на НАП или определен от него изпълнителен директор. Конструкция, която се явява компрометирана от гледна точка на законовият източник на компетенция за възлагане на ревизионно производство, като процесното. Успоредно с това:

По силата на чл. 113 от ДФЕС Съюзът има компетентност да приема разпоредби относно косвеното данъчно облагане, основен инструмент на което е данъкът върху добавената стойност. Тази компетентност е упражнена чрез приемането на няколко съюзни директиви, сред които с основно значение е Директива 2006/112/ЕО НА СЪВЕТА от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност /L 347/1 Официален вестник на Европейския съюз/, приложима и относима към преценката за законосъобразност на оспорвания РА, в частта относно установените задължения по националния ЗДДС транспониращ директивата.

Ето защо, настоящият състав приема за несъмнено установено, че спора, по същество спада в приложното поле на правото на Европейския съюз.

И доколкото настоящият казус не повдига материалноправен или процесуално правен спор, а поставя въпроса за принципа на правната сигурност, то същият принцип несъмнено е конституционен принцип на ЕС, прогласен в съюзният правопорядък още с най-ранната съдебна практика на Съда в Л., базирана на националните конституционни традиции на ДЧ, редом с принципите на легитимните правни очаквания и принципът на пропорционалност /решения по дела 7/56 Algeria; Дело 42/59S NUPAT; Дело 265/78 Ferwerda; Дело 23/68 Klomp; Дело 11/70 I. Handelsgesellschaft; Дело 147/81 M.; Дело 15/83 Denkavit/.

От своя страна, Съда на Европейския съюз /СЕС/ също е имал възможността да посочил ясно и недвусмислено, че: „... принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква правните норми да бъдат ясни, точни и предвидими, що се отнася до техните последици, особено когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и за предприятията (вж. в този смисъл решения VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 80 и цитираната съдебна практика, A. Brescia, C-347/06, EU:C:2008:416, т. 69 и T. Claimants in the Franked I. I. G. Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 44 и много други)“.

Посочената постановка е възпроизвеждана нееднократно в актовете на СЕС, друг пример за което е: „... принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква, от една страна, правните норми да бъдат ясни и точни, а от друга страна, прилагането им да е предвидимо за правните субекти, особено когато могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и предприятията. По-специално посоченият принцип изисква дадена правна уредба да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага, както и да могат да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях (решение от 15

април 2021 г., Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) и др., C-798/18 и C-799/18, EU:C:2021:280, т. 41).

В допълнение, единият нормативен акт - ЗНАП е с ранг на закон и е от същия порядък, като ДОПК. От друга страна, обаче, ЗНАП е предимно устройствен закон уреждащ вътрешнослужебния статут и отношения и при никакви хипотези не може да се приеме, че неговата насоченост е към лицата – обекти на данъчно-осигурителен контрол. Правоотношенията във връзка с данъчно-осигурителния контрол осъществяван от държавата по отношение на частноправните субекти са обект на законова уредба в ДОПК.

Още в чл.1 от Кодекса е записано изрично, че с този кодекс се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци, задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители.

Разпоредбата на чл.1 то ЗНАП предвижда, че този закон урежда създаването, статута, устройството и дейността на Националната агенция за приходите, както и правомощията на нейните органи.

Доколкото термина „правомощия“ поражда съмнение за известна идентичност в приложното поле на посочените два нормативни акта, то настоящият състав счита, че нормата на чл.10 ал.9 ЗНАП следва да се чете единствено и само относно реда и условията за вътрешнослужебно разпределение на компетенции с оглед структурата, реда и организацията на работа на НАП и нейните органи. ЗНАП обаче не може и не следва да има за предмет – регламентация на правомощията на органите на НАП по отношение на трети лица. Посочената уредба е изрично дефинирана и регламентирана в ДОПК. Именно в ДОПК е уредена и компетентността за възлагане на ревизия, с нарочни, конкретни и ясни разпоредби. В този смисъл опита за заобикаляне на ДОПК, посредством норми с вътрешнослужебен характер, които получават прочит като дефиниращи правомощие на органите на НАП по отношение на трети лица, представлява флагрантно нарушение на принципа на правната сигурност. /те не просто получават такъв прочит, в мотивите на законопроекта изрично е записано, че нормата има за цел – осъществяване на по-ефикасен контрол върху лицата./. И не съответства на изискването за яснота и предвидимост на законотворчеството.

Ето защо с оглед трайно възприетото схващане в практиката на ВАС, че компетентността на издаване на ЗВР произтича от законът, както и с оглед факта, че разпоредбите на ДОПК не допускат делегация на компетентност, като процесно осъществяната и предвид изискванията на принципа на правна сигурност, яснота и предвидимост утвърден в практиката на Съда в Л., настоящият съдебен състав счита, че обжалваният РА е нищожен.

При тази преценка, съобразно текста на чл.160 ал.5 ДОПК, съдът следва да приложи нормата на чл.173 ал.2 от АПК, респ. да изпрати преписката на съответния компетентен орган с указания по прилагането на закона.

Тъй като, настоящето решение установява нищожност на акта на основание – липса на компетентност за възлагане на ревизия и оттам като следствие – издаден РА при абсолютна липса на предпоставки за издаването му, като извършените в ревизионното производство действия са извършени ненадлежно и се считат неизвършени, то съдът преценява, че преписката следва да се изпрати на изпълнителния директор на НАП, който може да възложи пряко извършването на ревизия, да превъзложи това на определен от него заместник, както и да я изпрати по

компетентност давайки съответните указания – следствие от настоящето решение и от неговата лична специализирана, компетентна, преценка. Включително – изпращайки я по компетентност на съответната ТД или пряко възлагайки правомощието да образуват ревизионно производство на конкретни служители.

В съответствие с нормата на чл.143 АПК жалбоподателя е отправил пертенция за разноски в размер на 4000лв. адвокатско възнаграждение и 50лв. заплатена държавна такса.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът, в рамките на проведеното на 12.02.2024г. открито съдебно заседание изрично е оправил въпрос към жалбоподателя как е определил размера на претенцията си,предвид възражението на ответника за прекомерност и с оглед практиката на СЕС в материята. В отговор е заявено,че размерът е определен в съответствие с материалния интерес на делото.

Националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските,изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г,предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт. На база на изрично постановеното от СЕС, подобен автоматизъм изключващ свободата на договаряне не обосновава сам по себе си законосъобразност и основателност на една претенция за разноски. В този смисъл съдът следва да откаже да приложи съответните норми на Наредба № 1/2004г. Следвайки установените критерии за справедливост на възнаграждението,през призмата на неговата фактическа и правна сложност, както и наличието на все по-обширна съдебна практика установяваща нищожност на РА, в унисон с която е и процесното решение,съдът приема,че делото не представлява предизвикателство обосноваващо подобен размер на възнаграждението.

Като контратеза,Наредбата за заплащане на правната помощ представлява акт,скрепен с държавна санкция и внасящ стабилитет в отношенията/каквито белези Наредба № 1/2004 не притежава съгласно възприетото от СЕС/, поради което и същата може да бъде ориентир относно стойността на определяне на адвокатското възнаграждение в хипотеза в която страната не е извела и посочила друг критерий за стойността на адвокатските услуги,извън материалния интерес на делото.

Поради това и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото, на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на жалбоподателя следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалния интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.дължими разноски за адвокатско

възнаграждение, плюс сумата от 50лв. заплатена държавна такса.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 160 ал.1 от ДОПК вр. чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град,74 състав,

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на РА № Р-22221522004477-091-001 от 11.05.2023г., издаден от С. А., в качеството на орган възложил ревизията и А. С. - ръководител на ревизията, в частта с която е потвърден с Решение № 1543/30.10.2023г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП-С..

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на НАП за администриране и произнасяне съобразно мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „ЛБ 02“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 1 сумата от 580/петстотин и осемдесет/ лева, съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от настоящето решение да се изпрати на страните.

Съдия: